

4. Základní škola v Jindřichově Hradci

... aneb jsem tu s vámi již 50.let

První učitelský sbor...

... a ten zatím poslední.

Obsah

Úvod	1
Ráda bych se představila	3
Ředitelé školy	5
Střípky vzpomínek	6 - 24
Tančíme s country pro radost	25 - 26
Se zvonkem nám to ladí	27 - 28
Máme rádi výtvarku	29 - 33
Současnost školy	34

Ráda bych se představila

Dobrý den,

dovolte mi, abych se vám představila. Jsem 4. Základní škola v Jindřichově Hradci a jsem tu s vámi již padesát let. Poskytuji tedy již půlstoletí zázemí a vzdělání mnoha žákům z Jindřichova Hradce a okolí. Dojíždí za mnou třeba i děti z Blažejova, Kunějova, Otína a dalších obcí. V dobách mé největší slávy mě navštěvovalo něco málo přes tisíc dětí, které vzdělávala více než čtyřicítka pedagogů.

Byla jsem slavnostně otevřena dne 31.8. 1974.

Tedy v roce, kdy v Praze začalo jezdit metro a prezidentem byl Ludvík Svoboda. Celkem jsem zažila šest prezidentů. Během mé existence náš stát změnil dokonce třikrát název. V mém „řízení“ se pak vystřídali tři páni ředitelé a dvě paní ředitelky.

První proměnou jsem prošla v letech 1997–1998, kdy jsem dostala teplý oblek v podobě zateplené fasády. Avšak nejvýraznější proměnou jsem prošla v letech 2018 a 2023. Tehdy jsem se oblékla do slušivého barevného hávu a pohlédla na svět novými okny. Aby se děti u mě cítily v bezpečí, otevírám jim od té doby svou náruč dveřmi s mnoha bezpečnostními prvky.

Ráda jsem podala i pomocnou ruku dětem z jiné školy. Při přestavbě 1. Základní školy v Jindřichově Hradci jsem měla možnost uvítati žáky této školy.

A tak v letech 1984 – 1986 bylo slyšet na mých chodbách hláhol ještě většího počtu dětí, než bylo obvyklé v letech minulých.

Svou energii a sportovní nadání jsem dětem umožnila uplatnit na krásném víceúčelovém hřišti. Ve svém rozlehlém areálu mám ještě další dvě hřiště. K tomu nabízím i dvě tělocvičny.

Ve svých třech pavilonech mám dále i specializované učebny fyziky, chemie, přírodopisu, výtvarné výchovy, hudební výchovy, počítačů, dvě učebny cizích jazyků, dílny a cvičnou kuchyňku.

I když je mi padesát let, mohu po absolvování omlazovací kúry dětem nabídnout větší komfort a pohodlí. Věřím, že v mém omlazování se do budoucna bude pokračovat a budu pro děti, rodiče i mé zaměstnance stále atraktivní, i když stárnoucí dáma.

Vaše 4. Základní škola

Ředitelé školy

Josef Fiedler (1974 – 1984)

Vladimíra Bílková (1984 - 1990)

Rudolf Macek (1990-2008)

Karel Matlas (2008-2015)

Jana Šperlová (od 2015)

Střípky vzpomínek

Krásným způsobem oživení vzpomínek na školní léta jsou zážitky bývalých i současných žáků školy. Mnohými bývalými žáky jsou dnes často rodiče těch současných. Ve školním roce 2023-24 dostali žáci úkol oslovit rodiče, prarodiče a kamarády a požádat je o vyprávění. Někteří z nich vyprávění zapsali.

Vybrali jsme několik krásných vzpomínek, které jim nesmazatelně utkvěly v paměti a chceme se s vámi o ně podělit.

„Ty vole, na základní škole...“

Základní škola je jako dveře od bytu – nějakým způsobem ji musí projít každý. Někdo hladce, jiný s větším či menším zaškobrtnutím, zakopnutím o práh či s modřinami a boulemi od futer. Do určité míry nás formuje, dává nám základní penzum znalostí z nejrůznějších předmětů, ale taky povědomí o fungování společnosti a kolektivu. Zjišťujeme, že ne všechno v životě je fér, prožíváme první lásky i zklamání. To ale není zdaleka vše – čas strávený na základní škole představuje mimo jiné důležitý vklad do fondu historek a příběhů, které potom člověk po zbytek života v různě pepřné verzi vypráví na rodinných setkáních, v přítomní hospod a barů, při posezení s přáteli nebo svým partnerům, dětem a vnoučatům.

Tyto historky obvykle nepojednávají o tom, jak jsme se učili vyjmenovaná slova po B, ani kde leží Příbyslav, kolik má obyvatel a které byliny má nejraději dobytek chovaný v okolí, jako například býci. (pozn. Vidíte? Něco „tam“ přeci jen zůstalo...). Obvykle se věnují pikantnějším tématům, která nám z nějakého důvodu uvízla v paměti hlouběji než řešení rovnic o dvou neznámých. Mnohé z nich možná začínají oním: „ty vole, na základní škole...“, známým z pera textaře a saxofonisty Tomáše Belka.

V mém případě by mohlo jít třeba o vzpomínku na to, jak jsme během devátého ročníku v téměř nepoužívaném kabinetu hudební výchovy, kam nás vzal tehdy čerstvě dostudovaný učitel Petr Kuba (v souvislosti se svým příjmením též přezdívaný „Fidel“), objevili prastarou hudební aparaturu. S podporou školníka Tondy, starého bigbítáka, jsme následně založili nejprve čtyřčlennou, později tříčlennou kapelu s názvem Poblitý schody (v užším výběru bylo ještě jméno „Propítej důchod“, nakonec jsme však upřednostnili první variantu, k níž jsme cítili bližší vazbu). Hlavním smyslem kapely sice mělo být zahrát na třídním „rozlučáku“ nějakou tu, jak pravil Tonda, „náborovku“, ale zvládli jsme i vystoupení ve sborovně při předávání závěrečných vysvědčení. Ačkoliv jsme ve špatně padnoucích oblecích našich otců, s dlouhými vlasy a pravěkými nástroji, připomínali nepříliš povedený revival skupiny The Beatles, jediné oko tehdy nezůstalo suché!

Do zlatého fondu historek patří, dnes již téměř legendární, akce „Akvárium“, kterou jsme se spolužáky spáchali rovněž v devátém ročníku. Už nevím, kdo si jednoho dne všiml, že jedna luxfera ve zdi oddělující naši kmenovou třídu od chodby ve druhém patře hlavního pavilonu je v horní části prasklá a má malinkou díru. Kohosi vzápětí napadlo, že taková luxfera je v podstatě dutá skleněná krychle, která by se dala naplnit vodou, čímž by vzniklo takové malé akvárium. Co by to ale bylo za akvárko bez flóry? A tak třetí dobrák přispěchal s myšlenkou vysazení vodních rostlin, což se hned během příštího dne realizovalo. Zelení kypící akvárium přímo vybízelo k osídlení, ke květině tedy brzy přibyl první nájemník – vodní šnek. S jídlem však roste chuť. Protože nám velmi záleželo na šnekově psychickém zdraví, nechtěli jsme ho příliš dlouho týrat samotou. Jeho spolubydlícím se během páteční velké přestávky stala rybička, a tak se zdálo, že jsme svědky relativně harmonického vztahu dvou vodních živočichů. Co se mezi obyvateli akvária událo během víkendu, už se nejspíš nikdy nedozvíme. Faktem však je, že v pondělí ráno byli oba po smrti a voda v luxferě získala téměř všechny vlastnosti senného nálevu, možná až na přítomnost trepky velké. Na truchlení však nebyl čas ani prostor. Luxfery plné hnědé vody si totiž naneštěstí rychle všimla uklízečka, která vše hezky zatepla donesla naší třídní. Událost následně ukázala až překvapivou pevnost třídního kolektivu, jenž vzal odpovědnost na sebe a odmítl určit obětního beránka – bylo však nutné akvárium „vypustit“. Po zasedání krizového technického komitétu padlo rozhodnutí vyprázdnit luxferu za pomoci gumové hadičky a „odsavače“. Hadička byla přinesena následující den, roli odsavače přijal spolužák Eda.

I tomu nejgeniálnějšímu plánu nicméně většinou hází osud klacky do cesty. V tomto případě šlo o komplikaci spočívající ve zneužití gumové hadičky ke šlehání několika spolužáček po sedacích partiích, jehož se dopustil spolužák Pavlát (klacek), a následném zabavení hadičky učitelem Janem Packou. Znovuzískání pomůcky bezpodmínečně nutné k vypuštění luxfery pak předcházelo několik dlouhých kol náročného vyjednávání. Když se hadička vrátila zpět do našich rukou, byl povolán odsavač. S nasazením vlastního života během několika vteřin dostal ven obsah luxfery (a málem i vlastního žaludku), čímž byla aféra kolem ilegálního akvária uzavřena.

Dodnes ji však připomíná kostra malé rybky a prázdná šnečí ulita v jedné z luxfer třídy ve druhém patře, které se, světe div se, hadičkou odsát nepodařilo.

Takovýchto historek má každý z nás, myslím, plnou kapsu a možná, že letošní kulaté výročí instituce, která nám umožnila je prožít, přináší příležitost se k nim vrátit, ale hlavně – setkat se s přáteli a spolužáky, které jsme možná dlouhá léta neviděli. Jsou to totiž právě společné zážitky přetavené do příběhů, které nás s pevností amalgámu drží pohromadě.

Ze vzpomínek Jakuba Mazance, který navštěvoval školu v letech 2000 – 2009.

Zákaz vstupu

V osmé třídě jsme mívali hodiny matematiky. Pan učitel Nechvátal nosil tmavé brýle. Vždy, když bylo zkoušení, řekl: "TY! K tabuli!" Nikdo nevěděl, na koho to bylo. Všichni mlčky seděli a čekali. Tak bouchl do stolu a podruhé řekl: "TY!" Když to bylo potřetí, přidal k tomu: "Já si teda natáhnu pantofle, zapálím si dýmku a najdete mě v houpacím křesle. Pak pro mě přijďte."

Po čase jsme našli na staveništi cedulku s nápisem ZÁKAZ VSTUPU s přeškrtnutým panáčkem.

Napadlo nás, že si uděláme z pana učitele legraci. Namalovali jsme panáčkovi u hlavy bublinu a do ní jsme nakreslili houpací křeslo, dýmku a pantofle. Cedulku jsme přidělali na dveře naší třídy. A čekali jsme na příchod pana učitele. Báli jsme se, co se stane. A pak přišel... Smál se! A to je co říct, on se nikdy nesmál! Tu hodinu jsme se neučili.

Ze vzpomínek Milana Ližana, který navštěvoval školu v letech 1978 – 1986.

Soudružko, už ne

Do první třídy jsem se moc těšila, měla jsem oranžový penál s malou postavičkou Mickey Mouse a zrcátkem, které jsem do školy nenosila. Vybavím si i své razítko se jménem, písmenka, slabikář, malování klubíček a spirál, plnicí pero s inkoustem, hadřík na utírání pera a důležité pijáky. Vzpomínám na postavičky z kaštanů a žaludů, které mi pomohl vyrobit dědeček. Postavičky pak zkrášlil períčky slepic a perliček.

Také se mi vybavují různé věci. Množiny, které jsem nechápala. Tajný mstitel, který mi ve škole schovával průkazku na autobus. Listopad 1989, kdy jsem byla zmatená, že už nemusíme paní učitelky oslovovat soudružko. Trikolora, o které jsem do té doby nevěděla, co to je. Prima zážitky z lyžařského kurzu na Šumavě. Spolužačka Vlastička Kožíšková, která v průběhu 8. třídy zemřela. Spolužáci, kterých bylo okolo 30 a v každém ročníku byla třída A, B, C, D.

Ze vzpomínek Radky Růžičkové, která navštěvovala školu v letech 1987 – 1995.

Přespolní běh

Moje vzpomínka se váže do dob, kdy bylo na sídlišti Vajgar hodně dětí a stále se čekalo na otevření 5. základní školy. Když jsem chodila do 4. třídy, musely třídy C a D kvůli velkému množství dětí chodit do staré školy na Otíně. Vždy nás tam i zpět vozil školní autobus. Jeden rok přišla velmi tuhá zima. Vzpomínám si, že kvůli porouchanému autobusu jsme museli rychlým tempem přeběhnout celé pole, abychom se co nejrychleji dostali do jídelny na oběd. Také mi v hlavě utkvěla vzpomínka na pana učitele Vichra. Stala jsem se totiž součástí jeho experimentu, kdy v jídelně během oběda pouštěl různé písně ve školním rozhlase, aby žákům lépe chutnalo.

Ze vzpomínek Lenky Hummelové, která navštěvovala školu v letech 1978 – 1986.

Kurz přežití

V 8. třídě jsme se na konci školního roku dostali na kurz přežití, který pro nás zorganizovali vojáci z místní jindřichohradecké posádky.

Hodně jsme si tam toho vyzkoušeli. Běhali jsme okruhy. Dostali jsme mapu s buzolou a museli jsme se dostat z bodu A do bodu B. Nespali jsme ve stanech, ale tzv. „pod širákem“. Obdrželi jsme jenom bednu se základními věcmi, abychom přežili noc. Dostávali jsme instrukce,

z čeho máme připravit jídlo. Měli jsme například naporcovat kuře, nebo jsme jedli cvrčky. Celá naše třída musela spolupracovat a to nás hodně sblížilo. Je to moje asi nejlepší vzpomínka na základní školu.

Ze vzpomínek Markéty Kocarové, která navštěvovala školu v letech 2008 – 2017.

Místo děkuji, dobrý den

Když jsem chodila do školy, sbíraly se během letních prázdnin léčivé byliny a v září se usušené nosily do školy. Jednou se mi povedlo nasbírat větší množství hluchavky. Byla jsem za to odměněna věcným darem - knihou s názvem Diamantová sekyra. Jedná se o hezké baltské pohádky. Jenže jsem ji měla doma už dvakrát, tak jsem ji chtěla vyměnit se spolužačkou Janou P. za sadu na ping pong. Spolužačka mi ji nevyměnila, proto se kniha stále nachází u babičky v sekretáři.

Vzpomínám si, že předávání cen probíhalo v tehdejší kině Mír, které se nacházelo poblíž 4. základní školy. Dnes je tam prodejna Maxík a byty. Když jsem tehdy stála na pódiu a tehdejší paní ředitelka školy mi předávala cenu, byla jsem ze všeho tak nervózní, že jsem se spletla a místo děkuji jsem ze sebe vymáčkla dobrý den. Teprve pak jsem poděkovala.

Ze vzpomínek Petry Vítěčkové, která navštěvovala školu v letech 1986 – 1994.

Tehdy ještě zamrzal Vajgar

Když jsem byl asi v 7. třídě, bývaly v zimě ještě pořádné mrazy. Byly silné a trvaly dlouho, proto zamrzal i nedaleký rybník Vajgar. Díky tomu jsme mívali hodiny tělesné výchovy zpestřené o hraní hokeje.

Vždycky jsme si z domova přinesli hokejky a brusle. Hrával s námi i pan učitel. Pokaždé při tom byla velká legrace a bavilo nás to. Hokejky mám ještě někde schované doma na půdě. Rád na ty časy vzpomínám.

Ze vzpomínek Martina Hajna, který navštěvoval školu v letech 1987 – 1996.

Akademie

Moje třída byla první, která se podílela na založení školní akademie na konci 9. ročníku. Návrh přišel od ostatních škol, které už akademii měly. S přípravou této velké události pomáhal zástupce paní ředitelky pan Kocar a jedna spolužačka Veronika K. Veronika chodila na country a naučila třídu choreografii. Společně s paní učitelkou Hrubcovou půjčily žákům sukně od tanečnic 1. stupně, do kterých se skoro nevešli.

Akademie se odehrávala na Střelnici v divadelním sále. Přišli se na ni podívat rodiče, sourozenci a kamarádi. Třída zpívala známé písně, například Holky z naší školky, Pro mámu od skupiny Holki nebo také Příběh nekončí, to byla závěrečná píseň akademie. Před závěrem tančili žáci Pomádu na písničku You're the One that I need od Grease. Na konci této úžasné události jsme rozdávali všem učitelům květiny jako poděkování.

Ze vzpomínek Ester Burianové, která navštěvovala školu v letech 2012 – 2016.

Létající žížala

Nejvíc si vzpomínám na lyžařský výcvik v 7. třídě a na každoroční třídní výlety. Především mi utkvěl v paměti výlet na Slovensko k městu Žilina do oblasti Súľovských skal. S panem učitelem Procházkou, který byl i vášnivý turista, jsme slezli nejeden kopec a večer na ubytovně bývala pořádná legrace.

Další vzpomínka, kterou si vybavuji, je z hodin pěstitelských prací. Jelikož většinu dětí moc nebavilo rýpání záhonů, začaly se bavit tím, že po sobě házely žížaly. Zábava skončila v té chvíli, kdy jedna žížala omylem přistála paní učitelce Plaché ve výstřihu. Paní učitelka se vyděsila tak, že málem dostala infarkt.

Ze vzpomínek Patrika Lískovce, který navštěvoval školu v letech 1980 – 1989.

Velké děkuji

Vše začalo v září roku 1993. Všichni jsme byli tak malí a tiše seděli na malých židlích. Nikdo nevěděl, co se bude dít. Pak přišla do třídy naše paní učitelka Šimonová. Moc ráda na ni vzpomínám!

Naučila nás spoustu nových věcí. Vlastně nám dala ten první základ všeho, co jsme pak rozvíjeli dál a dál. Naučila nás toho hodně, ale i tu jednu nejdůležitější věc. A tou bylo, jak se máme k sobě jako k lidem navzájem chovat.

V té době jsme to moc nechápali, ale každým dalším rokem nám docházelo, co tím paní učitelka myslela. Na třídních srazech na ni často vzpomínáme a říkáme si, že by si zasloužila velké DĚKUJI!

Moje pocity jsou smíšené, ale vždy budu na základní školu vzpomínat s úsměvem na tváři a říkat si, že bych se tam hned vrátila.

Ze vzpomínek Moniky Rigové, která navštěvovala školu v letech 1993 – 2002.

Škola základ života

Do školy jsem nastoupil roku 2017, moje třídní učitelka byla paní Věra Cibulková. Škola v přírodě byla ta nejzábavnější etapa mého života. Ty "prkotiny", které jsem tam se spolužáky a dalšími dětmi dělal, se nedají zapomenout. Pamatuji si, jak jsem až do 2. třídy chodil do školní družiny.

V 2. třídě jsem dostal novou paní třídní učitelku Věru Vitoňovou, se kterou jsme zažili hodně výletů a dobrodružství. Paní učitelku jsme měli až do 5. třídy.

V září roku 2022 jsem nastoupil na II. stupeň, kde jsem dostal novou paní třídní učitelku Hanu Jantačovou, se kterou jsem zatím prožil pěkné dva roky, během kterých se udála spousta výletů, dobrodružství a příběhů paní učitelky třídní. Na II. stupni mě asi nejvíce baví matematika a němčina.

Jsem velmi rád, že mě rodiče zapsali právě na tuto školu, díky ní získávám potřebné základy pro život.

Ze vzpomínek Františka Maxy, současného žáka osmého ročníku.

Mumraj v jídelně

Paní uč. Šimonovou jsem měl od první až do třetí třídy. Moje třídní učitelka na druhé stupni byla paní uč. Jindřiška Němcová. Pan ředitel Rudolf Macek byl fantastický učitel, který měl a stále má můj respekt. Učil češtinu i mého otce Petra Pokovbu st., dědu Andreje Pokovbu i strýce. Tehdejší pan uč. Hospodář byl jakousi legendou. Paní uč. Hadačová vyučovala přírodopis a paní uč. Punčochářová chemii. Byla přísná. Pan uč. Mazanec nás učil fyziku a pan uč. Svoboda, toho jsme měli ve čtvrté třídě, učil všechny předměty. Pamatuji i na pana uč. Nechvátala, který bydlel ve škole a učil nás. Ředitelku školy, paní Bílkovou, jsem na škole vídal pouze v osmdesátých letech.

Na učitele mám velmi dobré vzpomínky. Vycházel jsem s nimi dobře. Ve škole jsem nezlobil. Jen jsem občas způsobil nějaký malý „přechin“.

V první třídě jsme s kamarády v šatnách zapálili prskavky a dozor nás chytil při činu. Byla z toho poznámka. V prvních třech letech na škole jsem byl zamilovaný do dívky jménem Janička P. Nebyl jsem ale jediný. Další dva kluci si na ni také mysleli. Každý z nás chtěl upoutat její pozornost, ale protože jsme věděli, že bychom se o ní stále jen dohadovali a naše kamarádství by tím trpělo, uzavřeli jsme ve čtvrté třídě chlapeckou dohodu, že nebudeme rivalové, ale raději kamarádi.

V sedmé třídě jsme jeli se třídou na hory a někdo z nás propašoval „Kokosku“ (alkohol). Jednou jsme v šatnách, jen tak z nudy, házeli taškami a botami a já jsem omylem shodil obraz Aloise Jiráska. Můj asi největší přečin bylo házení s lopatami a rýči při pozemcích, které nás vyučovala paní učitelka Plachá. To jsme zase my kluci něco vymysleli.

Také si ze školních let pamatuji, že jsme navštívili kino Mír. Zhlédli jsme film Šakalí léta. Kino již neexistuje, na jeho místě je dnešní obchod Maxík.

V jídelně, kde byl vždy velký „mumraj“, bývala neskutečně dlouhá fronta na oběd. Ve škole bylo v tu dobu na 900 žáků. Kuchařky nám vařily jeden druh jídla a dbalo se na to, abychom všichni dojíдали a nic nevraceli. Obědvali jsme u dlouhých stolů, na stěnách visely obrazy.

O svoje výsledky a dobré známky jsem jevil vždy zájem, a nejspíš proto jsem nikdy nedostal na vysvědčení trojku. Jednou jsem ale něco pokazil v češtině, a tak mi pan ředitel Macek dal možnost opravy. Měl jsem se naučit dvě strany textu z učebnice nazpaměť a následně text přednést na výletě na Pražském hradě. Světe div se, povedlo se. Znamku jsem si opravil a na „vízo“ dostal jedničku. (Moje o dva roky starší sestra Andrea byla studijní typ, ta měla samé jedničky.) Ve škole probíhaly i kroužky - Jiskry, Pionýr - a i v družině bylo mnoho tvořivých aktivit. Konaly se výlety autobusem do Třeboně, Českých Budějovic, na Šumavu a sportovalo se. Byli jsme dobrá parta a dospěláci nás vedli ke zdravé soutěživosti. I díky učitelům byla moje školní docházka moc pěkná, vzpomínám na ni rád. Na konci prvního stupně jsme dostali test z matematiky, podle kterého nás roztřídili. Se

svou matematickou třídou jsem se v 8. D hlásil na gymnázium. S asi 16-ti spolužáky z 26-ti jsme na gymnáziu pokračovali spolu. A to jsem chtěl být asi od sedmé třídy vojákem po tátovi a po dědovi. Na konci čtvrté třídy začalo platit oslovení paní učitelko/pane učiteli. Předtím jsme říkali soudružko/soudruhu. Moje sestra měla povinný předmět ruštinu. U mě to tak už nebylo. Ale na ruštinu si vzpomínám, když jsem ve třetí třídě náhodou našel v lavici ruskou básničku a snažil se ji přečíst. Samozřejmě to byla pro mě „hatmatilka“, ale stále si ji pamatuji. Jen přeložit ji neumím. Nejvíc se mi líbí kombinace přísnosti, laskavosti a humoru. Snažil jsem se o to i sám v roli vyučujícího. Nejvíce mi v paměti utkvěli uč. Šimonová, uč. Jáchymová, uč. Němcová a pan ředitel Macek.

Ze vzpomínek Petra Pokovby ml., který navštěvoval školu v letech 1986 – 1994.

Školní výlet do Plzně

8. 6. 2023 jsme jeli společně s celou třídou a ještě se 7. B na školní výlet do Techmanie ScienceCenter v Plzni. Na výlet jsem se již dlouhou dobu dopředu těšil.

Když jsme přijeli do Plzně, zaparkovali jsme přímo u Techmanie. Vystoupili jsme z autobusu, šli jsme dovnitř a postupně jsme procházeli různé expozice. Já jsem byl strašně moc nadšený a všechno se mi moc líbilo. Kdybych měl popsat něco, co mě nejvíce bavilo, tak to byla velká nakloněná místnost s tematikou potápějícího se Titaniku. Bylo tam ale hrozně dusno.

Pak se mi ještě líbila Plastika Entropa umělce Davida Černého, na které jsem si hledal jednotlivé evropské státy. Ty byly vyrobené z různých materiálů - z kamene, plastu, papíru a ze dřeva. Byla to obrovská plastika. Podařilo se mi najít skoro všechny státy. Cestou domů už jsem byl hodně unavený, ale výlet byl skvělý. **Ze vzpomínek Michala Kodla, současného žáka osmého ročníku.**

Nejlepší volba

Na 4. ZŠ v Jindřichově Hradci nejsem dlouho, ale určitě se ode mě dozvíte něco zajímavého. Když jsem poprvé vstoupil do školy, přivítali mě velmi hodní učitelé a učitelky. Kvůli tomu, že nejsem z Česka, tak se mi snažili pomoci zejména s českým jazykem. Velmi mi pomohl i můj kamarád Lukáš Chromý, na kterého mám velmi příjemné vzpomínky.

Co se týká obědů, tak hned řeknu jedním slovem: „Výborné“. Velmi příjemné a milé kuchařky nám vaří výborné obědy.

Pokud někdo z vás, kdo to čte, bude chtít nastoupit na tuto školu, říkám vám, že to bude vaše nejlepší volba.

Ze vzpomínek Mykyty Shyndina, který navštěvoval školu v letech 2022 – 2024

Rusalka

Dne 14. 12. 2023 se uskutečnil výlet do Státní opery v Praze. Při cestě autobusem nám paní Chattová řekla pár slov k opeře a po ní následovaly referáty o různých částech Prahy.

Jakmile jsme přijeli do Prahy, šli jsme na Václavské náměstí. Tam nám byly oznámeny detaily rozchodu. Když jsme se po rozchodu zase všichni sešli, vyrazili jsme směrem ke Státní opeře. Chvíli jsme čekali, než přijde průvodce, ale hned potom nás pustili dovnitř. Na prohlídce nám bylo řečeno mnoho zajímavých informací o opeře a měli jsme i prostor na otázky. Poté jsme si šli sednout na naše místa a čekali jsme, až představení začne.

Představení bylo o vodní víle, která se zamilovala do pohledného lovce a chtěla se stát člověkem. Toho se jí s pomocí čarodějnice podařilo dosáhnout, ale přišla o svůj krásný hlas. Podmínkou bylo, že pokud se do ní lovec nezamiluje, změní se na bludičku a bude muset navždy lákat lidi pod vodní hladinu. Lovec byl princ a vílu si přivedl na zámek, aby se přichystala svatba. Ovšem jiná dívka lovce

přemluvila, ať si němou dívku nebere, když mu ani nemůže říct, jak ho miluje. Dívka se vrátila do lesa k vodě, vrátil se jí i její hlas, ale změnila se na bludičku. Princ ovšem začal litovat svého rozhodnutí a šel dívku do lesa hledat. Našel tam ale jen bludičku, v které naštěstí svou němou krásku poznal, bohužel však bylo pozdě. Rusalka se snažila prince varovat, že pokud ho obejmě, princ zemře. On ale obětoval svůj život pro lásku.

Opera se mi líbila, byl to pro mě opravdový zážitek.

Ze vzpomínek Lukáše Chromého, který navštěvoval školu v letech 2015 – 2024.

Halloween

V deváté třídě jsme já a naše třída dostali možnost uspořádat akci Halloweenu. Příprav jsem se sice moc nezúčastnil, ale při samotném průběhu akce jsem se snažil co nejvíce pomoci.

Halloween, si myslím, se nám opravdu hodně vydařil a jen tak někdo naše výkony nepřekoná. Do teď si pamatuji stížnost jedné z maminek, která se snažila rychle se svým synem odejít z naší stezky odvahy: „Tohle má být vážně pro děti?“

Moc si vážím toho, že nám škola dala příležitost něco takového pořádat, moc rád na tenhle den vzpomínám a myslím si, že jen tak na něj nezapomenu.

Ze vzpomínek Samuela Helbiga, která navštěvoval školu v letech 2015 – 2024.

Maska číslo 3

Mívali jsme papírové stravenky na obědy. Zažila jsem brannou výchovu v 1. a 2. třídě (nasazování plynových masek a různé pochody). Dodnes si pamatuji, že jsem měla masku s číslem 3.

Prvních 14 dní o letních prázdninách jsme chodili do školy a měli jsme pěstitelské práce, kde jsme pěstovali různé rostliny, jahody a starali se o záhony.

Za mé školní docházky byly v jednom ročníku čtyři osmé třídy - 8. A, 8. B, 8. C 8. D (ta byla matematická). 9. třída byla nepovinná, žáci se pak sloučili do dvou tříd. Také si vzpomínám na to, že školní hřiště bylo přes prázdniny dětem zpřístupněné.

Ze vzpomínek Moniky Svitákové, která navštěvovala školu v letech 1986 – 1995.

Blbosti k nezapomenutí

Začalo to prvním dnem ve škole, pro nás tím nejdůležitějším. Všichni jsme byli malí a tiše seděli na svých malých židlích. Nikdo nevěděl, co se bude dít. Když jsem všichni spatřili naši novou paní učitelku, Věru Cibulkovou, tak jsme si mysleli, že bude hodná a opravdu hodná byla. Tahle paní učitelka nás naučila spoustu věcí.

Hned další rok jsme dostali novou paní třídní učitelku Věru Vitoňovou. Každým rokem jsme byli starší a rozumnější, ale hlavně holky měly neustále mezi sebou spory.

Nejvíce si vzpomínám na 5. a 6. třídu. Ty „blbosti“, které jsme se spolužáky dělali, se nedají zapomenout.

V září 2022 jsme dostali opět novou třídní, paní učitelku Hanu Jantačovou. Během roku a půl, co ji znám, jsem s ní prožil spoustu věcí a ještě hodně prožiju. Od různých výletů až po příběhy, které nám paní učitelka vypráví.

Na roky strávené v této škole vzpomínám rád.

Ze vzpomínek Lukáše Růžicky, současného žáka osmého ročníku.

Loučení s kamarádkou

Do 4. ZŠ v J. Hradci jsem nastoupila v roce 2018 v šesti letech. První den ve škole jsem měla trošku strach, ale díky paní učitelce Hrubcové, která nás vedla 1. a 2. třídou a učitelskému sboru, mě můj strach přešel.

Od 3. až do 5. třídy jsme měli paní učitelku Keslerovou, která byla velmi milá a usměvavá. Každý rok jsme jezdili na krásné výlety, na které nikdy nezapomenu. Ke konci 5. třídy jsem se musela rozloučit s mojí nejlepší kamarádkou Viky Markvartovou, která odešla na gymnázium.

Nyní jsem v 6. třídě a máme za třídního pana učitele Sigmunda. Učivo je těžší, ale díky skvělým učitelům to zvládám.

Ze vzpomínek Nikoly Vopravilové, současné žákyně sedmého ročníku.

Nejlepší výlety

Když jsem nastoupila do 1. třídy, nevěděla jsem, co mám dělat. Na to už byla paní učitelka Hrubcová připravena. Naučila nás psát, číst a počítat. Tohle je vzpomínka, na kterou nikdy nezapomenu.

Paní učitelka Keslerová nás připravila na 2. stupeň, naučila nás hodně věcí. A na to se také nezapomíná.

Nejlepší výlety byly do Prahy. Byli jsme na Petřínské rozhledně, Karlově mostě a u Staroměstského orloje. Také jsme byli v Táboře v divadle, kde hráli pohádku od Karla Čapka.

Jsem ráda, že si rodiče vybrali právě tuto školu, která mi poskytla hodně vzpomínek a krásných dnů. Tímto děkuji všem, kteří nás učili a děkuji i paní ředitelce.

Ze vzpomínek Kateřiny Kropáčkové, současné žákyně sedmého ročníku

Spartakiáda

Psal se rok 1975 a v Praze na Strahově probíhaly závěrečné nácviky na spartakiádu. I já byla vybrána do výběru nejlepších cvičenek za starší žákyně. Trénovala nás paní učitelka Müllerová.

Jednou jsme se vracely na ubytování. Měly jsme se vzájemně hlídat (skupinku vždy tvořily čtyři holky), abychom nastoupily do správné tramvaje. Jenže na zastávce nastal zmatek a holky nastoupily beze mě. Zůstala jsem sama stát na tramvajovém ostrůvku a s roustoucím strachem sledovala odjíždějící tramvaj.

Tenkrát speciálně během příprav na spartakiádu byly na zastávkách jakési „budky“, odkud byla řízena doprava. Šla jsem do ní a nahlásila jsem, že jsem se ztratila. Paní, která tam seděla, okamžitě vyhlásila do éteru, že u sebe má jednu ztracenou cvičenku z Jindřichova Hradce. Po nějaké době si pro mě za organizační výbor spartakiády z JH přijela paní učitelka Šotová a odvezla mě za ostatními. Paní učitelka Müllerová mi tenkrát hodně vyhubovala. Doteď mám strach, že se někde ztratím.

Ze vzpomínek Naděždy Rabové, bývalé paní učitelky, která navštěvovala školu jako žákyně v letech 1974 – 1976

Strach ze suplování

Jaká je má vzpomínka na školní léta? Ráda bych začala tím, že do školy jsem se moc těšila. Pravdou je, že na první ročníky si moc nevzpomenu. Za to druhý stupeň si v hlavě vykreslím hravě. Ale kde začít? Vezmeme to pěkně od začátku.

Do školy jsem nastupovala s tím, že jsem se těšila na paní učitelku Zavoralovou. Zнала jsem ji velmi dobře. Jednou jsem byla pro ni překvapením, když jsem za ní šla do nemocnice na návštěvu. Byla nemocná a ležela tam. Už tenkrát v nemocnici, kdy já byla malý „prcek“ ve školce, mi napsala do mého sešítu na malování jedničku s hvězdičkou. Věděla jsem, že učí chemii a přírodopis. Roky plynuly a

stále mne neučila. Až jednou jsme paní učitelku dostali na výtvarnou výchovu, ale v době covidové, což znamenalo distanční výuku.

Distanční výuka mi v hlavě utkvěla nejvíce. Ačkoli jsme byli doma, bylo to nejnáročnější období. Těžká domluva s vyučujícími, mnoho úkolů. Soustředit se doma na výuku bylo složité. Avšak nejvtipnější zážitky mám s paní učitelkou Chattovou, neboť při jejích hodinách jsem se proměnila v moji sestru Karolínu. A dodnes mě tak stále oslovuje.

Také jsme jednou měli na suplování paní učitelku Rabovou. Celá třída byla vystrašená. Báli se, že je paní učitelka zlá. Já jsem byla v naprostém klidu. Věděla jsem, že taková není. Moje nejstarší sestra ji měla za třídní a nemohla si paní učitelku Rabovou vynachválit. Musím říct, že hodina fyziky byla velmi zábavná.

Samozřejmě, že mám na doby ze školních lavic i špatné vzpomínky, ale k těm se vracet nechci a nebudu. Chci vzpomínat jen na to dobré.

Ze vzpomínek Markéty Törökové , která navštěvovala školu v letech 2015 - 2024

Topoly

V září 1974 jsem nastoupila do šesté třídy v krásné prostorné škole, která voněla novotou. Okolí školy však zatím nebylo upravené.

V hodinách pěstitelských prací jsme s panem učitelem Františkem Černým a paní učitelkou Marií Hadačovou sázeli po obvodu školního areálu topoly. Byly to takové proutky s několika lístky. A podívejte se na ně dnes....

Ze vzpomínek Jany Šperlové, bývalé žákyně a později paní učitelky a ředitelky, která navštěvovala školu jako žákyně v letech 1974 – 1977

Divadlo

V osmé třídě jsme získali možnost vymyslet si a zahrát vlastní divadlo. Trénovali jsme několik měsíců, přípravy byly náročné a únavné, a i učení scénáře dalo docela zabrat. To však nebyl jediný problém, sehnat všechny kostýmy a podobné věci byl pro nás také velký oříšek. Se vším jsme se však vypořádali a blížili jsme se ke konci.

Přišel den D. Během dne se na představení vystřídalo mnoho dětí, učitelů, kuchařek a spousty dalších lidí.

Za nás se nám představení povedlo i přes problémy, které se naskytly. Moc děkujeme za možnost si to vyzkoušet a vždy na to budeme vzpomínat s úsměvem.

Ze vzpomínek Niny Mertlové, která navštěvovala školu v letech 2015 – 2024.

Vybíjená

Moje jedny z nejhezčích vzpomínek pocházejí z tělocvičny. Avšak není to z období, kdy jsem začala růst a tělocvik mě pomalými kroky přestával bavit. Nezapomenutelné vzpomínky mám z prvního stupně, na kterém bych se vždy nedočkavě těšila, až se budu moct rozcvíčit a začít hrát.

Milovala jsem všechny míčové hry, ale nejvíce mě vždy bavila vybíjená. Pamatuji si radost, jakou můj tým zažíval při naší první výhře a radost, když jsme mohli společně hrát proti ostatním školám. Nikdy na to nezapomenu, tak jako nikdy nezapomenu na školu, v níž jsem strávila svá dětská léta.

Ze vzpomínek Terezy Hradilové, která navštěvovala školu v letech 2015 – 2024.

Výlet do Horažďovic

Každý rok nám škola zařizovala a povolovala mnoho akcí. My jsme jeli v osmé třídě do Horažďovic. Byl to třídení pobyt s přírodovědným programem. Zkoumali jsme půdu, dělali různé pokusy, ale také jsme se sbližovali a poznávali s lidmi z jiných ročníků, kteří tam byli s námi.

Poslední den jsme si rozdělali oheň a opékali jsme buřty. Mimo ostatní zajímavosti areálem, ve kterém jsme byli ubytovaní, protékala řeka a byl k ní dobrý přístup. Sešli jsme k řece, našli jsme si pár oblázků a snažili jsem se házet je do vody jako žabky, ale moc nám to nešlo. Byla to velká zábava, ale stejně mě nejvíc pobavil spolužák, který šel po břehu a spolužačka ho z legrace strčila, jenže on to nečekal, ztratil rovnováhu a skončil ve vodě. Nic se mu nestalo, řeka byla mělká, ale stejně byl mokrá až po pas. Byl sice chvíli naštvaný, ale po chvíli se tomu zasmál stejně tak jako my.

Celý pobyt jsme si vážně užili a byla to zajímavá zkušenost.

Ze vzpomínek Elišky Hajnové, která navštěvovala školu v letech 2015 – 2024.

Sportovní den

Jedna z mých oblíbených vzpomínek ze školy je ze sportovního dne. Vždy to byl jen jeden den v pololetí, ale moc jsem si ho pokaždé užil. Byly čtyři disciplíny: hod kriketovým míčkem, běh na 60 metrů, skok do výšky a skok do dálky. Ke konci se běžela štafeta, kde mezi sebou soupeřily třídy.

My jsme vždy vyhráli. Celý den byl zábavný. Mou oblíbenou disciplínou byl skok do výšky, nikdy jsem v této disciplíně nevynikal, ale ten pocit při přeskočení byl nezapomenutelný. Vyhlášení se konalo zhruba do týdne od sportovního dne. Svolání jsme byli na školní fotbalové hřiště tím, že se spustil požární poplach a rovnou jsme si při tom zopakovali evakuaci.

Ze vzpomínek Lukáše Kropíka, který navštěvoval školu v letech 2015 – 2024.

Tančíme s country pro radost

Kroužek country tanců funguje na škole bezmála 20 let. První vystoupení v rytmu country bylo k příležitosti 30. výročí otevření 4. Základní školy.

Od té doby se děti scházely na kroužku. Staly se taneční skupinou, která si začala říkat Country Little Stars = Country hvězdičky. Postupně se činnost kroužku rozšířila i na víkendová soustředění a semináře. Některé akce probíhají ve škole, ale i mimo ni. Děti si užívají nejen tance. Na soustředěních se seznamují i s historií našeho regionu, podnikají turistické výslapy. Součástí seminářů jsou různé hry, které obohacují děti vědomostmi z různých oblastí.

Tance a choreografie, které se naučí, předvádějí na plesech, soutěžích a v neposlední řadě i na školních akcích. Každoročně se děti účastní semifinálového kola soutěže Česko se hýbe v Českých Budějovicích.

Mezi bývalými tanečnicemi jsou i takové, které zůstaly věrné paní učitelce a občas pomáhají na akcích kroužku, které jsou mimo školu.

Také se najdou i obětaví rodiče, kteří se účastní víkendových pobytů a pomáhají, kde můžou.

Kroužek podporují i sponzoři. Mezi největšího sponzora patří společnost Fruko – Schulz, především její ředitel Ing. Josef Nejedlý.

Tímto děkujeme všem, kteří tento kroužek podpořili.

2013-2014 choreografie DOTS LADIES.

2023-24 choreografie Little stars

Se zvonkem nám to ladí

Dva roky po sobě úspěchy na úrovni kraje? Ano, i tím se naše škola může pyšnit!

V posledních dvou letech se naši žáci zúčastnili pěvecké soutěže Jihočeský zvonek. Jedná se o soutěž s dlouholetou tradicí a tradičně výbornými výkony. V několika kategoriích se zpívají lidové písně, nejstarší děti si mohou volit i kategorii populární.

V roce 2023 se okresního kola, které každoročně probíhá na 1.ZŠ, zúčastnili tři žáci. S velkou odvahou šel do soutěže čtvrták Dušan Congera, který byl oceněn bronzovým pásmem. Stejného výsledku dosáhla i Eliška Hajnová z osmé třídy. Hvězdou dne byl ovšem Oleksander Deshko, který porotu oslnil svou operně pojatou ukrajinskou písní a se zlatým diplomem postoupil do krajského kola. To se konalo ve Strakonících a sešli se zde výherci ze všech okresních měst Jihočeského kraje. Náš deváták Saša si zde mezi tvrdou konkurencí vyzpíval stříbrné pásmo. Se stejnými písněmi se účastnil i online ukrajinské soutěže, odkud mu též přišel diplom.

V roce 2024 byl po úspěšném ročníku o soutěž nemalý zájem. Do okresního kola byla vybrána tentokrát samá děvčata, a to Natálie Příbylová z páté třídy, která získala stříbrné pásmo. Dále soutěžila šestáčka Nora Zemanová, pro kterou bylo vystupování před lidmi premiérou, a vyzpívala si krásné bronzové pásmo. Svou účast si zopakovala Eliška Hajnová, a tentokrát pro ni byla opravdu úspěšná. Svými lidovkami „A já taká černá“ a „Čerešničky“ oslovila porotu natolik, že ji se zlatým pásmem poslala do krajského kola. Poslední účastnicí byla skvělá Linda Hošmanová, také z deváté třídy. Ta si jako jediná vybrala populární kategorii a s písní „Dreamer“ od Ozzyho Osbourny získala snad největší ovace dne. Samozřejmě společně s postupem do kraje a zlatým pásmem. Ve Strakonících se tento rok sešla opravdu výjimečná skupina mladých talentů, ale i tak obě dívky uspěly. Eliška získala stříbrné pásmo a Linda dokonce zlaté.

Všechny děti zpívaly s klavírním doprovodem paní učitelky Komínkové, která je zároveň s velkou radostí na soutěže připravovala.

Čas strávený zkoušením písní byl opravdu hezkým zpestřením dnů a velkou motivací jak pro zpěvačky, tak pro jejich korepetitorku.

Oleksander Deshko (druhý zprava) na Jihočeském zvonku 2023.

Zleva:

Linda Hošmanová, Natálie Příbylová, Eliška Hajnová, Nora Zemanová

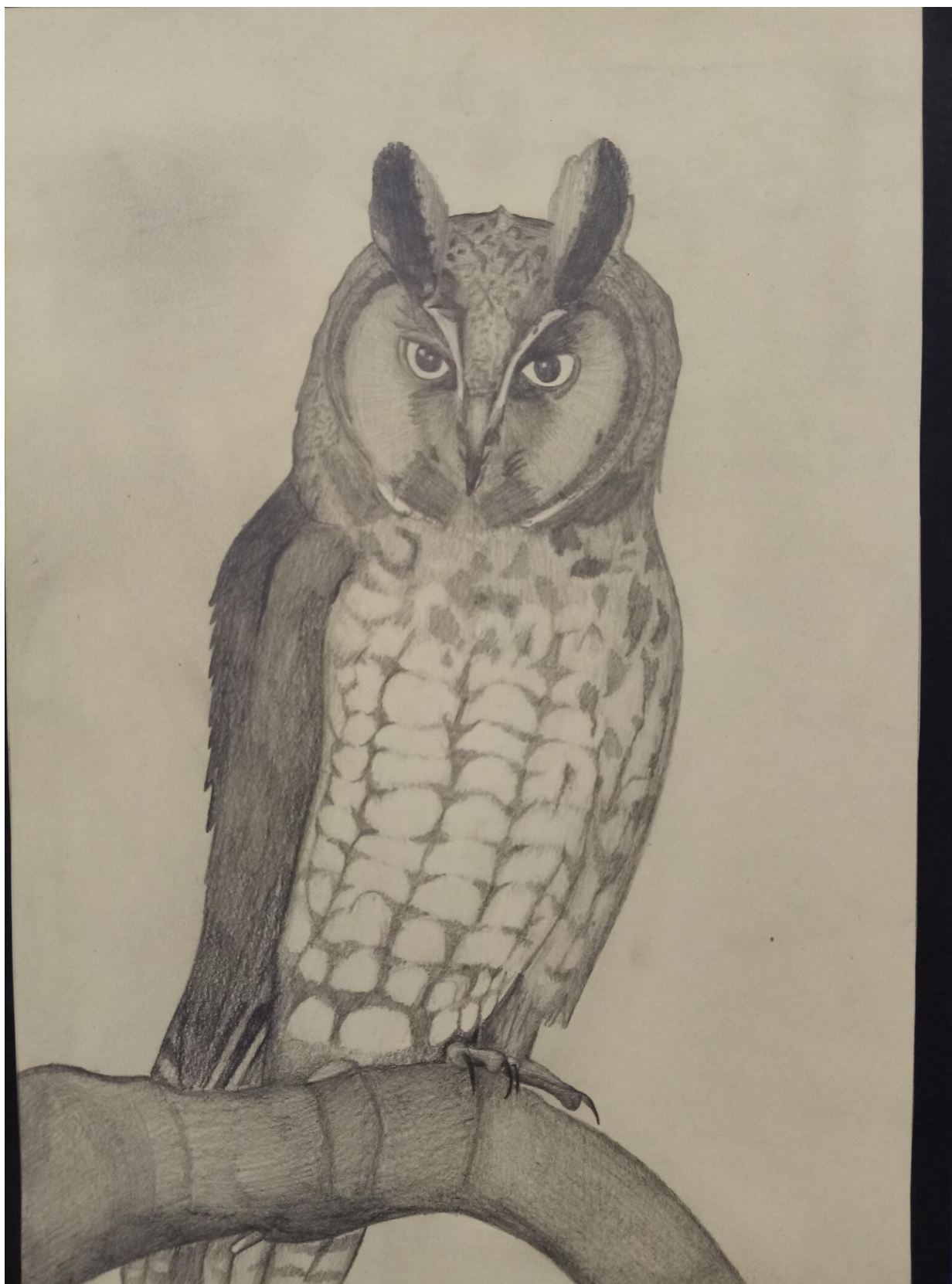
Máme rádi výtvarku

Děti se ve specializované učebně výtvarné výchovy s oblibou věnují výtvarnému tvoření. Svými dílky si krásně zdobí třídy a školu.

Řadou povedených prací se s úspěchem účastní výtvarných soutěží. Za zmínku stojí třetí místo v soutěži krajské úrovně Lesy a příroda kolem nás, nebo první místo v soutěži O nejkrásnější betlém Muzea Jindřichohradecka.

Žáci 5.A s vítězným betlémem v soutěži Muzea Jindřichohradecka s paní učitelkou Hanou Proxovou.

Linda Hošmanová, 9.ročník, kresba tužkou.

Výtvarná soutěž k 50. výročí založení školy

Adéla Šalandová (2. třída) - vítězka I. kategorie

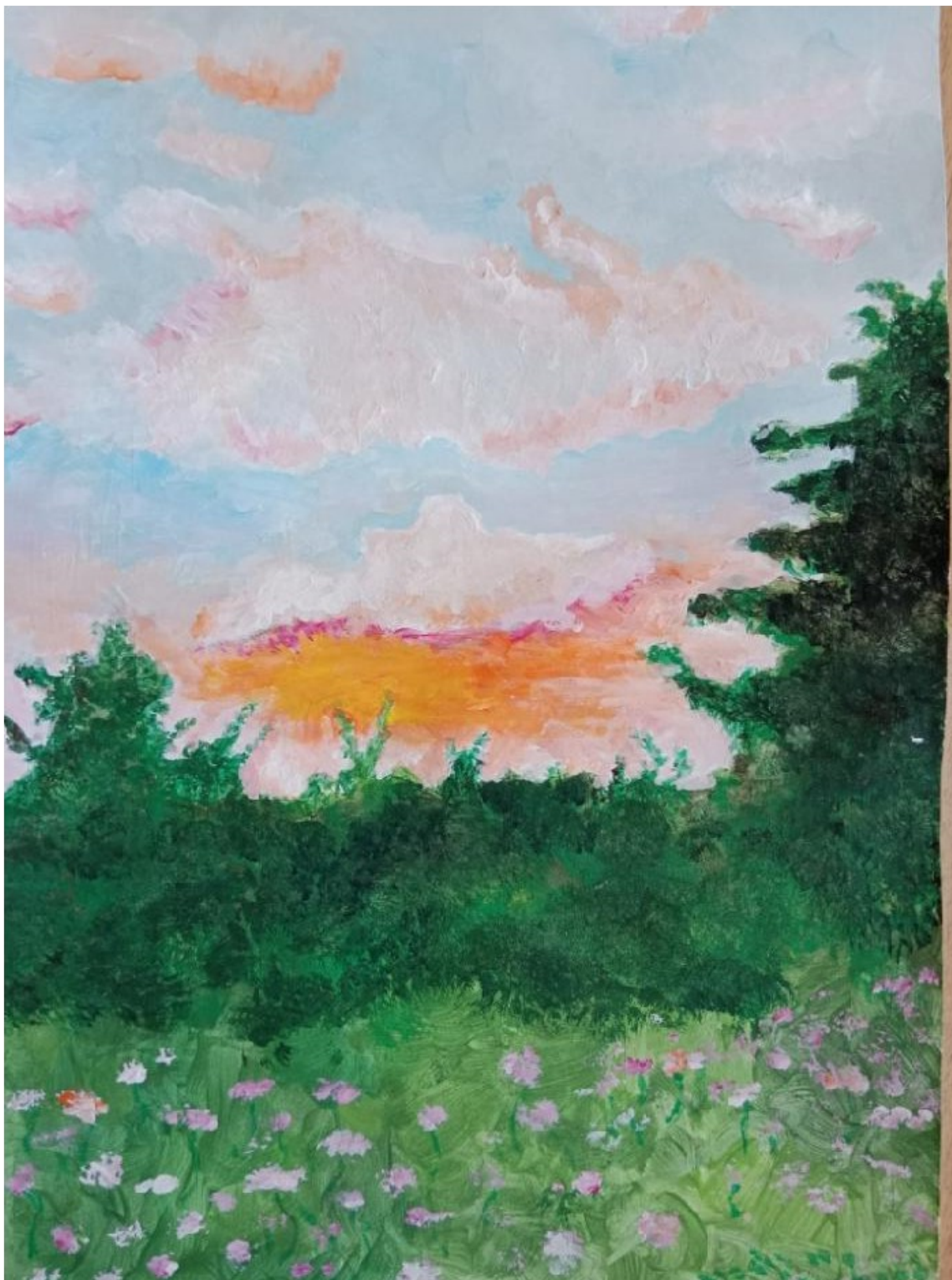
Klára Boříková (5.třída) - vítězka II. kategorie

Aneta Kocarová (7.třída) - vítězka III. kategorie

Tereza Hradilová (9.třída) - vítězka IV. kategorie

Současnost školy

Ve školním roce 2023/2024 navštěvovalo školu 306 žáků celkem v 18 třídách. Z toho bylo 27 dětí z Ukrajiny.

Odpoledne mohou žáci 1.- 3. ročníku navštěvovat 4 oddělení školní družiny. Starší děti se mohou přihlásit do 1 oddělení školního klubu.

Chod školy zajišťují

32 pedagogové

12 asistentek pedagoga

5 vychovatelek

5 uklízeček, 1 pan školník a 1 paní hospodářka

5 kuchařek, 1 hlavní kuchař a 1 vedoucí školní stravovny

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji všem žákům a pracovníkům školy, kteří na jaře roku 2024 pod vedením Mgr. Jiřího Sigmunda almanach připravovali.

V Jindřichově Hradci dne 19. 8. 2024

Mgr. Jana Šperlová, ředitelka školy

